

enede Stater ved deres Overtagelse af de vestindiske Øer. Jeg maa sige, at det Spørgsmaal, det ærede Medlem gjorde til mig om Summens Anvendelse, ikke er videre aktuelt for mig i Øjeblikket; de 25 Mill. Dollars, det drejer sig om, maatte naturligt anbringes i amerikanske Banker, da de blev udbetalt, og de er anbragte i fire amerikanske Banker, der for Finansministeriet af særlig sagkyndige er nævnte som de sikreste og fineste, man overhovedet kunde henvende sig til. Beløbet er fordelt mellem disse fire amerikanske Banker, og for at skaffe en blot nogenlunde rimelig Rente af dette store Beløb til Veje er Finansministeriet gaaet ind paa at anbringe dem med en ikke ringe Opsigelsesfrist, fra 3 til 9 Maaneder. Der staar de foreløbig. Naar Finansministeriet gjorde dette, var det ikke uden Hensyn til, at Kursen for Dollars var saa lav, at det at tage Beløbet hjem vilde have forringet Summen i høj Grad. Det kan man ogsaa se deraf, at det Ændringsforslag, ved hvilket der søges Bemyndigelse til at inddrage denne Sum i Statskassen, angaar et Beløb, der er over 5 Mill. Kr. ringere end den Sum, der vilde indgaa, hvis Kursen stod normalt. Men foreløbig er altsaa Pengene anbragte der.

Saa spurgte det ærede Medlem, hvorledes jeg vilde stille mig til den Henstilling fra den vestindiske Kommissions Flertal om denne Sums Anvendelse dels til Styrkelse af Reservefonden og dels til en Fond, idet han sagde, at han ikke erindrede, at jeg havde udtalt mig derom. Jeg har udtalt mig om dette Spørgsmaal, sidste Gang man overhovedet her i Tinget drøftede Spørgsmaalet om de vestindiske Øer. Jeg sagde den Gang, hvad jeg gerne skal gentage nu, hvis det ærede Medlem mener, at det høje Ting interesserer sig for dette — noget, jeg ikke er ganske sikker paa, naar jeg ser ud over det høje Tings noget sparsomt besatte Pladser. Jeg kan godt gentage, at jeg ikke delte og ikke deler den Opfattelse, som kom til Orde gennem Kommissionens Flertal. Paa eet Punkt deler jeg den ganske, at jeg meget maa ønske, at denne betydelige Sum kan anvendes til Styrkelse af Reservefonden; saa længe jeg overhovedet har udtalt mig om finansielle Forhold i den høje Rigsdag, har jeg altid været inde paa, at den danske Stats Reservefond burde styrkes, og intet kunde være mig kærere, end om en Del af denne store Sum kunde anvendes hertil. Men naar der dernæst er Tale om Oprettelse af en Fond, maa jeg sige, at

jeg ogsaa, saa længe jeg har beskæftiget mig med finansielle Forhold, altid har været imod, at man oprettede særlige Fonds. Jeg har altid været imod, at der skulde være forskellige store eller smaa Kasser indenfor den store Statskasse; jeg har altid ment, at paa det Sted, hvor Pengene hørte hjemme, skulde de være uden særlige Skuffer. Jeg har ogsaa i dette høje Ting haft Lejlighed til at bekæmpe Oprettelsen af Fonds, uden at jeg har haft Held med mig i Bekæmpelsen. Jeg erindrer de Tider, da jeg var eneste Medlem af mit Parti her i Tinget og ikke just kunde regne med at have megen Indflydelse paa de Afgørelser, det høje Landsting traf.

Dernæst nævnte det ærede Medlem, at Kommissionens Flertal havde henstillet, at en Del af Beløbet, Fonden, som man udtrykker sig, og saaledes som det ærede Medlem sagde, skulde anvendes til Hjælp for den nuværende Befolkning paa Øerne; men dette Spørgsmaal har jeg taget op i et Forslag, som jeg har haft den Ære at fremsætte for det andet høje Ting, et Lovforslag om Udgifter ved Afviklingen af Forholdet til de 3 Øer. Der vil man altsaa finde et Forslag fra mig, som efter min Mening imødekommer de Ønsker, som den Gang blev fremsat i Kommissionen.

Endelig omtalte det ærede Medlem nogle Ytringer, som jeg havde brugt om vor finansielle Stilling ved sidste Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget i Folketinget, og spurgte mig, om jeg endnu bevarede det sorte Syn, jeg den Gang havde sagt, at jeg havde overfor den kommende finansielle Tilstand. Der maa jeg sige, at jeg har sandelig ikke skiftet Mening i den ikke meget lange Tid, der er gaaet siden da — det var vel for Resten ved tredje Behandling af Finansloven —, tværtimod, jeg ser meget sort paa Forholdene ud fra den Betragtning, at vore Statsindtægter efter al Sandsynlighed vil forringes, og vore Udgifter vil næsten i samme Grad forøges, om ikke i større Grad. Hvoraf dette kommer, ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg. Naar det ærede Medlem spørger mig, hvorledes jeg vil bekæmpe dette Forhold, eller hvad jeg vil gøre overfor det, hvilke Handlinger og hvilke Skridt jeg vil foretage, maa jeg sige, at dette betinges jo allerførst af udenrigske Forhold, paa hvilke jeg, som det ærede Medlem jo godt ved, ikke har den allerringeste Indflydelse. Det er jo Verdenskrigen, der foranlediger, at Indtægterne for Statskassen her synker, og det er jo ogsaa den af Verdenskrigen skabte Tilstand her i Landet, som foraar-